Ustalanie niezdolności do pracy

Kategoria: Polityka Społeczna
Opublikowano: piątek, 03, lipiec 2020 09:47
Monika Małowiecka
Odsłony: 908

Niezdolność do pracy, o jakiej mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej, nie jest ustalana samodzielnie przez organ pomocy społecznej, w oparciu o przepis art. 4 ustawy z 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i wskazane w nim kryteria – brzmi wyrok NSA z dnia 29 kwietnia 2020 r., sygn. akt: I OSK 2435/19.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej - zasiłek przysługuje osobie samotnie gospodarującej, niezdolnej do pracy z powodu wieku lub całkowicie niezdolnej do pracy, jeżeli jej dochód jest niższy od kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej. Niezdolność do pracy, o jakiej mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy nie jest ustalana samodzielnie przez organ pomocy społecznej, w oparciu o przepis art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej i wskazane w nim kryteria. Również przepis art. 6 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej nie daje podstaw organom pomocy społecznej do ustalania przesłanki niezdolności do pracy czy całkowitej niezdolności do pracy. Orzeczenia w tym zakresie są wydawane przez właściwych lekarzy orzeczników i zespoły orzekające o niepełnosprawności, a kwestie te są uregulowane w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, na co wskazuje art. 6 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej. Fakt podjęcia pracy nie przesądza zatem w żadnym razie o utracie statusu osoby całkowicie niezdolnej do pracy.

Phoca PDF